

ต้นคริสต์มาสขนาดมหึมาที่ตั้งประดับจนถึงเมื่อวานอันตรธาน
ไปจากล็อบบี้แล้ว สิ่งที่เตรียมจะมาปรากฏโฉมแทนคือกระถาง
กิ่งสน ป้ายผ้า และวาว ขึ้นปีใหม่เมื่อไหร่เหล่าพนักงาน
ฝ่ายสถานที่จะนำของเหล่านั้นมาตกแต่งกันได้รู้

อีกไม่นานจะสิ้นปีแล้ว ต้องปรับโฉมเพื่อเตรียมรับ
สถานการณ์ งานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่เป็นอีเวนต์ใหญ่ที่สุด
ของปีสำหรับโรงแรมแบบชิตี้ไฮเต็ล

พอเลื่อนสายตาขึ้นก็เห็นลูกโป่งสีขาวยืดอยู่ตรงราวกันตก
ของชั้นสองซึ่งเป็นพื้นที่เปิดโล่ง เมื่อคืนมีอีเวนต์คริสต์มาสจึง
ประดับลูกโป่งสีขาวยากมายเพื่อสื่อถึงหิมะ ท่าทางจะยังเก็บ
กวาดไม่หมด ยามางิชิ นาโอมิคิดในใจว่าเดี๋ยวให้ใครสักคน
ไปเก็บดีกว่า

โทรศัพท์มือถือถือสั้นอยู่ในกระเป๋าของชุดพนักงานโรงแรม เครื่องนี้มีไว้ใช้ในที่ทำงาน ส่วนเครื่องที่ใช้ส่วนตัวนั้นเก็บรวมไว้กับเสื้อผ้าสำหรับผลัดในล็อกเกอร์ของห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

นาโอมิดูหน้าจอ พบว่าคนที่โทรมาคือพนักงานต้อนรับหนุ่มชื่อโยชิโอะกะ คาซุทาเกะ ครั้นมองไปยังเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับแต่ไม่เห็นเจ้าตัวเธอก็รู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้น ไม่อย่างนั้นพนักงานต้อนรับคงไม่โทรหาคนเชียร์รัจหรือ

“คะ ยามาจิชิรับสาย” เธอพูดเสียงขรัมิ

“โยชิโอะกะครับ ตอนนี่สะดวกคุยไหมครับ” ได้ยินเสียง

กระวนกระวายลอยมา ท่าทางหอบนิด ๆ

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

“ครับ มีเรื่องลำบากนิดหน่อย”

“เรื่องแบบไหนล่ะ”

“เมื่อก็คุณลูกค้าผู้หญิงเช็กอินเข้ามาแต่ไม่ถูกใจห้องพักนะครับ เห็นบอกว่ามันไม่ตรงตามเงื่อนไขที่จองไว้”

นาโอมิอดกั้้นความรู้สึกที่อยากขมวดคิ้ว

“งั้นให้ย้ายไปห้องอื่นก็ได้เนี่ย ถ้าเป็นช่วงเวลานี้น่าจะยังมีห้องว่างไม่ใช่เหรอ อย่าโทรหาฉันด้วยเรื่องแค่นั้นสิ”

“เอ่อ มันไม่ง่ายอย่างนั้นสิครับ เาเป็นว่าช่วยมาทางนี้ก่อนได้ไหมครับ”

นาโอมิลอบถอนหายใจโดยระวังไม่ให้ลูกค้้ารอบข้างรู้

“เข้าใจแล้ว ฉันจะไปเดี๋ยวนี้ ลูกค้าท่านนั้นพักอยู่ห้องไหนล่ะ”

“ห้องหมายเลข 1536 ครับ”

นาโอมิวางสายแล้วรีบตรวจสอบในคอมพิวเตอร์ ข้อมูลของลูกค้ารายนั้นถูกบันทึกไว้ในฐานข้อมูลของโรงแรมเรียบร้อยแล้ว ลูกค้าชื่อว่า “อาคิยามะ คุมิโกะ” ระบุที่อยู่เป็นจังหวัดชิซุโอกะ ข้อมูลพวกนั้นน่าจะเถอะ นาโอมิพุ่งความสนใจไปที่รายละเอียดตอนจองห้องพัก ลูกค้าต้องการห้องที่มองเห็นหอคอยโตเกียว ทั้งยังกำชับด้วยว่า “อย่าประดับรูปวาดเหมือนจริงหรือรูปถ่ายของคนบนผนังห้อง”

สาเหตุคือเรื่องนี้หรือ...

นาโอมิเอียงคอครุ่นคิด แม้จะเป็นคำขอที่แปลกประหลาดแต่จัดให้ได้ ปัญหาคือโรงแรมนี้มีห้องที่ประดับรูปคนด้วยหรือ จำได้ว่ามีเพียงรูปทิวทัศน์ไม่กี่รูปวาดแนวแอบสแตรกต์

แต่ในเมื่อลูกค้าร้องเรียนว่าไม่ตรงตามเงื่อนไขก็แสดงว่าอาจมีรูปที่ดูคล้ายคนแขวนประดับในจุดที่ลูกค้ามองเห็น กรณีนั้นรีบเก็บมาก็สิ้นเรื่องไม่ใช่หรือ ตกลงมีพนักงานดูแลห้องพักไว้เพื่ออะไรกันแน่ ทางนี้ก็ยุ่งกับงานของตัวเองอยู่แล้วแท้ ๆ นาโอมิมุ่งหน้าไปยังโถงลิฟต์ ความไม่พอใจและความสงสัยอัดแน่นเต็มอก

หลังจากจากลิฟต์ที่ขึ้นสิบห้าเธอก็จำเท้าไปถึงหน้าห้องพักหมายเลข 1536 แล้วกดกริ่ง ไม่นานนักโยชิโอกะก็เปิดประตู

ออกมา ใบหน้าที่ปกติแลดูอ่อนโยนกลับเคร่งเครียดเล็กน้อย
รู่มาตามดูจะหดลงด้วย

“ขออนุญาตนะคะ” นาโอมิก้าวเข้าไปในห้อง

ห้องนี้เป็นห้องเตียงขนาดดับเบิลแบบธรรมดา กว้าง
ประมาณยี่สิบห้าตารางเมตร มีโซฟาตั้งอยู่ริมหน้าต่าง จุดขาย
คือมองเห็นหอคอยโตเกียวจากหน้าต่างบานนั้น ในเว็บไซต์ของ
โรงแรมลงข้อความแนะนำว่า “วิวหอคอยโตเกียว”

ลูกค้าที่ซื้ออากิยามะ คุมิโกะนั่งอยู่ตรงขอบเตียง อายุ
น่าจะราว ๆ ห้าสิบปี เธอสวมเสื้อไหมพรมสีเทา กางเกงสีดำ
และยังสวมแว่นกันแดดอันใหญ่ที่มีเลนส์สีม่วงอ่อน เจ้าตัวเพิ่ง
สายตาไปที่ผนัง ไม่มีที่ท่าจะหันมามองนาโอมิ

นาโอมิรีบกวาดสายตามองรอบห้อง ทว่าไม่พบรูปวาด
เหมือนจริงหรือรูปถ่ายของคน

โยชิโอะกะผู้มีรูปร่างท้วมกำลังยืนตัวหด นาโอมิเดินเข้าไป
กระซิบถามเขาว่า “ปัญหาคืออะไรหรอ”

แต่ในจังหวะที่โยชิโอะกะกำลังจะเอ่ยตอบ อากิยามะก็ซิง
พูดเสียงดังเสียก่อน

“อย่ากระซิบกระซาบคุยกัน พูดให้ฉันได้ยินด้วยสิ”
เธอตวาดใส่ผนัง ไม่ได้หันหน้ามาทางพวคนาโอมิ

“ขอประทานโทษที่เสียมารยาทค่ะ” นาโอมิค่อย ๆ เดิน
เข้าไปโค้งตัวเบื้องหน้าลูกค้าสาว “ดิฉันชื่อยามางิชิ ทำหน้าที่
เป็นคนเชียร์จของโรงแรมนี้ เห็นคุณลูกค้าบอกว่าห้องนี้ไม่ตรง

ตามเงื่อนไขที่จองไว้ ดิฉันขอทราบรายละเอียดได้ไหมคะว่า
ไม่พอใจในจุดไหน”

อากิยามะเชิดคางขึ้นขณะที่ยังคงมองผนัง

“ตอนจองฉันบอกแล้วว่าขอห้องที่ไม่มีรูปวาดเหมือนจริง
หรือรูปถ่ายของคนให้เห็น แต่เอาเข้าจริงมันไม่ได้ตามนั้นนะสิ”

นาโอมิกวาดตามองรอบห้องอีกครั้งด้วยความมึนงง

“มีรูปแบบนั้นอยู่ตรงไหนหรือคะ”

อากิยามะได้ยืงดั่งนั้นก็ตัวตึงเสียงพูดห้วน ๆ ว่า “ถาม
คนนั้นสิ”

พอนาโอมิหันไปหาโยชิโอะกะเขาก็เดินไปริมหน้าต่างแล้ว
ก๊วกมือเรียก นาโอมิค้อมศีรษะให้อากิยามะก่อนเดินไปใกล้
หน้าต่าง

โยชิโอะกะชี้ออกไปไกล ๆ แล้วบอกว่า “โน่นไงครับ”

“เอ๊ะ ตรงไหนหรือ”

“ตรงโน้นครับ ตึกสีเงินที่อยู่ถัดจากตึกสีน้ำตาล”

นาโอมิมองตามนิ้วของเขาแล้วตะลึงงัน มีใบหน้าชาย
ชาวตะวันตกปรากฏอยู่บนผนังตึกนั้น มันคือโปสเตอร์ขนาดยักษ์
นั่นเอง ผู้ชายในโปสเตอร์หันหน้ามองมาทางนี้ด้วยประกายตา
คมกริบ

“นั่นนะหรือ...ที่ทำให้คุณลูกค้าไม่พอใจ” นาโอมิลด
เสียงถามโยชิโอะกะ

“ดูเหมือนอย่างนั้นครับ” เขาตอบโดยแทบไม่ขยับปาก

“ฉันทนะนะ” อากิยามะกล่าวด้วยเสียงแหลมสูง “เวลาเห็นรูปวาดหรือรูปถ่ายใบหน้าคน จิตใจจะไม่สงบเพราะรู้สึกเหมือนมีคนจ้องฉันอยู่ อุตส่าห์บอกตั้งแต่ตอนจองว่าห้องที่ไม่มีของพวกนั้นให้เห็น แต่กลับมาเจออะไรแบบนี้มันหมายความว่ายังไง”

“ขออภัยเป็นอย่างสูงนะคะที่ทางโรงแรมเอาใจใส่คุณลูกค้าไม่เพียงพอ” นาโอมิประสานมือไว้ตรงหน้าแล้วโค้งตัวสวัสดีห้องศา

“แล้วจะให้ฉันทำยังไง จะบอกให้ฉันปิดผ้าม่านตลอดเวลาหรือ อุตส่าห์จ้องห้องที่มองเห็นหอคอยโตเกียวทั้งที่ จะไม่ให้ฉันเพลิดเพลินกับทิวทัศน์ยามค่ำคืนหรืง”

“ไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอนคะ” นาโอมิเงยหน้า “ดิฉันทราบความต้องการของคุณลูกค้าแล้ว ขอสอบถามเพื่อความแน่ใจนะคะ คุณลูกค้าสะดวกย้ายไปห้องที่มองไม่เห็นโปสเตอร์นั้นหรือเปล่าคะ”

“ก็ได้อยู่หรอก แต่ถ้ามองไม่เห็นหอคอยโตเกียวก็ไม่มีความหมาย”

“เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะตรวจสอบว่าสามารถจัดการยังไงได้บ้าง ขอเวลาสักครู่ได้ไหมคะ”

“ช่วยไม่ได้นี่นะ แต่รีบหน่อยละ ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไปฉันก็เข้าไปใกล้หน้าต่างไม่ได้ด้วยซ้ำ”

“ได้ค่ะ ดิฉันจะจัดการอย่างเร่งด่วน ถ้าอย่างนั้นขอตัวสักครู่ค่ะ”

นาโอมิเร่งให้โยชิโอะกะออกจากห้อง เธอครุ่นคิดขณะเดิน
ไปบนโถงทางเดิน

“กลุ่มเลยนะครับ เพิ่งเคยเจอคนร้องเรียนเรื่องแบบนี้เป็น
ครั้งแรก” โยชิโอะกะกล่าวอย่างขมขื่น

“ถือเป็นเรื่องที่ช่วยให้เราได้เรียนรู้นะ ไม่ว่าเรื่องแบบไหน
ก็ต้องมีครั้งแรกทั้งนั้นแหละ”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะครับ...เราจะทำยังไงกันดี มัน
ไม่น่าจะมีห้องที่มองเห็นหอคอยโตเกียวแต่มองไม่เห็นโปสเตอร์
นั่น”

“ก็แค่ไม่น่าจะมีใช้ใหม่ล่ะ ถ้าลองหาดูอาจจะเจอก็ได้
อย่าด่วนสรุปง่าย ๆ สิ”

“ถ้าหาไม่เจอจะทำยังไงครับ”

“ในกรณีนั้นต้องหาทางทำอะไรสักอย่างกับโปสเตอร์”

“จะติดต่อไปที่ตึกนั้นแล้วขอให้ถอดโปสเตอร์ออกเหวอครับ
ทำไม่ได้หรอก ทางนั้นไม่มีทางยอมอยู่แล้ว”

นาโอมิหยุดเดินแล้วทำตาเซียวใส่โยชิโอะกะ

“เมื่อไหร่ล่ะ ทำไม่ได้เหวอ ตอนอบรมพนักงานใหม่
เขาสอนอะไรนายบ้างเนี่ย”

“คำว่า ‘ทำไม่ได้’ เป็นคำต้องห้ามสำหรับพนักงาน
โรงแรม เรื่องนั้นผมรู้ครับ แต่ถึงยังไงก็มีทั้งเรื่องที่ทำได้และ
ทำไม่ได้ยู่ดีนี่นา”

“ห้ามยอมแพ้ก่อนจะได้ลองทำ ไม่สิ ต่อให้ลองทำแล้ว
ไม่สำเร็จก็ห้ามยอมแพ้ เขาเป็นว่านายไปเช็ควิวของห้องทั้งหมด

ที่มองเห็นหอคอยโตเกียวมาก่อน อาจเกิดปาฏิหาริย์ว่ามีห้อง
ที่มองไม่เห็นโปสเตอร์เพราะถูกตึกอื่นหรือป้ายมาบังก็ได้”

“รับทราบครับ”

นาโอมิกลับเคาน์เตอร์คอนเซียร์จที่ชั้นหนึ่งเพื่อค้นข้อมูล
ว่าอาคารที่ติดโปสเตอร์แผ่นนั้นคือที่ไหน เธอดูแผนที่ใน
อินเทอร์เน็ตและกะเอาจากตำแหน่งคร่าว ๆ หลังจากสอบถาม
อาคารหลายแห่งก็รู้ว่าเป็นโปสเตอร์ของห้างสรรพสินค้าที่เน้น
จำหน่ายสินค้าแฟชั่น แต่เรื่องมันเริ่มยากนับจากนั้น คนที่ติด
โปสเตอร์คือแผนกโฆษณาของอาคารก็จริง แต่ผู้จ้างวานให้ติด
คือผู้เช่าร้านในอาคาร เธอติดต่อไปยังผู้รับผิดชอบด้านโฆษณา
เล่าสถานการณ์ให้ฟัง แล้วลองขอให้ทางนั้นช่วยถอดโปสเตอร์
ออกแคว้นนี้วันเดียว

อีกฝ่ายปฏิเสธด้วยคำพูดประโยคเดียวว่า ขอให้ทำเรื่อง
งี่เง่าแบบนี้ทางเราก็กำบากใจนะครับ...

ระหว่างที่นาโอมิวางสายแล้วใช้ความคิด โยชิโอะกะก็เดิน
หน้ามองเข้ามาหา

“ไม่เจอครับ ไม่มีห้องแชนสะดวกที่มองเห็นหอคอย
โตเกียวแต่มองไม่เห็นโปสเตอร์อยู่เลย”

“ตรวจสอบอย่างละเอียดแล้วใช่ไหม”

“ผมตรวจสอบด้วยตาคุ่นี้มาหมดแล้วครับ มีห้องที่เกือบ
ตรงตามเงื่อนไขอยู่เหมือนกัน ถ้าตึกที่อยู่ด้านหน้าสูงกว่านี้อีก
สักสิบเมตรก็จะบังโปสเตอร์พอดี หรือถ้ามีฉากกั้นอันใหญ่ ๆ
บนดาดฟ้าก็ดีหรวก”

ไม่มีทางเอาของแบบนี้ไปตั้งไว้ได้ทันทีทันใดอยู่แล้ว
ไม่รู้จะได้รับอนุญาตหรือเปล่าด้วย ที่สำคัญคือจะเอาเงินจาก
ไหนมาจ่ายค่าดำเนินการ

นาโอมิโอดครวญเบา ๆ จากนั้นก็อดอกแล้วมองขึ้น
ข้างบน จังหวะนั้นเธอเห็นบางอย่างจึงอุทานดังอ๊ะ

“มีอะไรหรือครับ” โยชิโอะถาม

นาโอมิชี้ไปยังพื้นที่เปิดโล่งของชั้นสอง “ใช้ได้นั่นกัน
เถอะ”

อากิยามะ คุมิโกะยังอารมณ์บูดอย่างเห็นได้ชัด คงโกรธที่เ
รอนานขนาดนี้ แต่พอนาโอมิแจ้งว่าเตรียมห้องใหม่ไว้ให้แล้ว
ปากของอีกฝ่ายที่เบะอยู่ก็คลายลงเล็กน้อย

“ห้องนั้นไม่มีปัญหาแน่นอนะ ไม่เห็นโปสเตอร์ฟิลิก ๆ นั้น
หรือ”

“ค่ะ คิดว่าคุณลูกค้าน่าจะพอใจ”

อากิยามะส่งเสียงหึมเหมือนยังแคลงใจก่อนลุกจากเตียง
“ห้องไหนล่ะ”

“ดิฉันจะนำทางไปเดี๋ยวนี้ค่ะ” นาโอมิดูให้แน่ใจว่า
โยชิโอะจะหิวสัมภาระของอากิยามะเรียบร้อยแล้วจึงค่อยเดินไป
ที่ประตู

ห้องนั้นอยู่ถัดขึ้นไปอีกหนึ่งชั้น นาโอมิใช้คีย์การ์ดเปิด
ประตูห้องแล้วพุดเชิญอากิยามะเข้าไปข้างใน เมื่ออีกฝ่ายเข้าไป

ในห้องด้วยสีหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง นาโอมิกับโยชิโอะก็ตาม
เข้าไปด้วย

เนื่องจากเป็นห้องเตียงขนาดดับเบิลแบบดีลักซ์จึงกว้าง
กว่าห้อง 1536 อากิยามะกำลังยืนข้างเตียงด้วยท่าที่ประหลาด
ใจ

นาโอมิเดินไปริมหน้าต่างแล้วเปิดผ้าม่าน “คุณอากิยามะ
เชิญทางนี้ค่ะ”

อากิยามะเดินไปไกลอย่างติดจะล้ม เธอหันหน้าไปทาง
โพลสเตอร์อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ แล้วขู่พริบตาต่อมาก็อ้าปากด้วยความ
ตกใจ “นั่นมัน...”

“เป็นยังไงบ้างคะ” นาโอมิตามพร้อมเบนสายตาไปทาง
โพลสเตอร์

ทว่ามองไม่เห็นโพลสเตอร์เพราะมีวัตถุสีขาวลอยอยู่ด้าน
หน้า

ลูกโป่งนั่นเอง พออดก้าซึเอะเลียมใส่ลูกโป่งสีขาวที่เหลือ
จากอีเวนต์เมื่อวานแล้วเธอก็ให้คนเอาไปแขวนบนดาตฟ้า
ของอาคารที่อยู่หน้าโพลสเตอร์ ลูกโป่งมีประมาณสามร้อยใบ
แน่นอนว่าขออนุญาตบริษัทที่ดูแลอาคารหลังนั้นเรียบร้อยแล้ว

“อุตสำหรับเอาลูกโป่งไปไว้ตรงนั้น...” อากิยามะเพิ่มพ้ำ

“คิดว่าจะยังไงคะ พอเป็นช่วงฤดูนี้มันก็ดูเหมือนหิมะที่
ตกลงมาทับถมเฉพาะตรงนั้นได้เหมือนกันนะคะ” นาโอมิกล่าว

อากิยามะหันมามองนาโอมิด้วยสีหน้าประทับใจอย่าง
สุดซึ้ง นี่เป็นครั้งแรกที่ลูกค้าคนนี้สบตาตรง ๆ

“วิเศษมาก ขอโทษที่เอาแต่ใจนะคะ”

“ไม่เลยคะ คุณลูกค้าไม่จำเป็นต้องขอโทษแม้แต่นิดเดียว”
นาโอมิโบกมือเบา ๆ “ทางเราต่างหากที่ไม่เข้าใจคุณลูกค้าอย่าง
ถ่องแท้ทั้งที่สอบถามความต้องการเรื่องห้องพักแล้ว ก็เลย
ก่อความเดือดร้อนให้คุณลูกค้าอย่างมาก ดิฉันขอประทานโทษ
จากใจจริง หวังว่าคืนนี้คุณลูกค้าจะเพลิดเพลินกับทิวทัศน์ยาม
ราตรีจากห้องนี้อย่างเต็มที่นะคะ”

“ฉันจะทำตามนั้น ขอขอบคุณค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราขอตัวก่อนนะคะ เชิญพักผ่อนตาม
สบายค่ะ”

หลังออกจากห้องพร้อมโยชิโอะกะ นาโอมิก็ถอนหายใจ
เฮือกใหญ่

“ยอดเยี่ยมมากครับ” โยชิโอะกะกล่าว “ดีจริง ๆ ที่ทำให้
คุณอาภิยามะพอใจได้”

“ฉันถึงได้บอกไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ห้ามยอมแพ้
พนักงานโรงแรมนะต่อให้ลำบากแค่ไหนก็ห้ามพูดคำว่า ‘ทำ
ไม่ได้’ ”

“ผมรู้ซึ้งแล้ว จะจดจำไว้ล่ะครับ” น้ำเสียงของโยชิโอะกะ
จริงจัง คงไม่ได้ประจบรุ่มพีไปอย่างนั่นเอง

ตอนกลับไปที่เคาน์เตอร์คอนเซียร์จนาโอมิเจอกระดาด
ไนต์แปะอยู่ มีข้อความเขียนว่า *ถ้าว่างช่วยมาที่ห้องด้วยนะคะ*
จากฟูจิโกะ โอะโงะ ผู้จัดการใหญ่มาด้วยตัวเองเลยหรือนี่

มีกระโถนไหนขอ เธอลองจินตนาการสารพัดอย่างและ
คาดการณ์ได้หลายเรื่อง แต่สังหรณ์ใจว่าจะเป็นเรื่องร้าย

พอไปถึงหน้าห้องผู้จัดการใหญ่เธอก็สุดทายเป็นใจลึกก่อน
เคาะประตู “เชิญ” เสียงที่เอื่อยขึ้นเป็นของฟูจิกิ

นาโอมิเปิดประตูแล้วเอ่ยขออนุญาตพลางค้อมศีรษะ
เมื่อย่างก้าวเข้าไปในห้องและปิดประตูเรียบร้อยแล้วก็มองไปที่
โต๊ะของผู้จัดการใหญ่ ฟูจิกินั่งบนเก้าอี้ด้วยสีหน้าอ่อนโยน
เหมือนเคย และมีหัวหน้าฝ่ายห้องพักรื้อทาคูระยืนอยู่ข้างเขา
นี่เป็นภาพที่คุ้นตาแต่นี่นาโอมิเห็นอีกคนหนึ่งด้วย ชายสวมสูท
คนนั้นนั่งบนโซฟาพับแขนที่อยู่ใกล้ ๆ อายุประมาณห้าสิบ
กลาง ๆ มีใบหน้าใหญ่และคางกว้าง ดูเป็นคนอ่อนโยนทว่า
ประกายตาคมกริบ

นาโอมิรู้จักเขาอยู่แล้ว รู้จักดีจนทำเอาแทบวิงเวียนเลย
ทีเดียว

“คงไม่จำเป็นต้องทำความรู้จักกันแล้ว” ฟูจิกิพูดยิ้มบาง
“แต่ขอแนะนำอีกครั้งแล้วกัน ท่านนี่คือสารวัตรอินางากิแห่ง
แผนกสืบสวนสอบสวนที่หนึ่งสังกัดกรมตำรวจนครบาลโตเกียว”

อินางากิลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้าด้วยสีหน้ากระตือรือร้น
จากนั้นค้อมศีรษะพลางเอ่ยว่าสวัสดิ์ครับ

นาโอมิสับสนจนพูดทักทายไม่ออก ได้แต่คิดในใจวนไป
วนมาว่า *ทำไม่ได้หรอก* ทั้งที่เพิ่งห้ามโยชิโอะกะถึงขนาดนั้น

เพลงที่กำลังบรรเลงอยู่มีชื่อว่าวัน แฮนด์ วัน ฮาร์ต เป็นเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องเวสต์ไซด์สตอรี ถือเป็นเพลงมาตรฐานสำหรับการเต้นรำจังหวะสโลว์วอลซ์

“เอาละ เริ่มจากรีเวิร์ส เทิร์นนะ วัน-ทู-ทรี วัน-ทู-ทรี วัน-ทู-ทรี”

นิตตะ โคสุเกะตั้งอกตั้งใจก้าวเท้าเป็นจังหวะตามเสียงของครูสาว เขาชอบแผลอมองเท้าตัวเองทั้งที่การก้มหน้าคือสิ่งต้องห้าม

“อ้า กางแขนให้กว้างขึ้นอีกนิด อย่าเปลี่ยนท่า ไซแล้ว ค่ะ อย่างนั้นแหละ”

ครูที่จับมือกับนิตตะในท่าเวอร์ติคัล แฮนด์ โฟซิชั่นเป็นลูกสาวคนเดียวของคู่สามีภรรยาที่เปิดคอร์สสอนเต้นรำ เขา

ไม่เคยถามอายุแต่น่าจะเกือบสามสิบ ตาโตปากใหญ่หน้าตา
โดดเด่น เป็นสาวสวยไม่เบา เสื้อเชิ้ตสีแดงสดเหมาะกับเธอ
มาก

“โอเคค่ะ ดีแล้ว เหมือนจะคุ้นเคยขึ้นมาเยอะแล้ว
นะคะ”

“ในที่สุดร่างกายก็นึกออกนะคะ” นิตตะมองตาเธอ
“เพราะได้คุณช่วยแท้ ๆ”

“ไม่หรอกค่ะ...” เธอยิ้ม “เพราะคุณนิตตะมีพรสวรรค์
ต่างหาก เข้าคอร์สเรียนส่วนตัวไม่กี่ครั้งก็ทำได้ขนาดนี้แล้ว
คุณบอกว่าหลังจบ ม.ต้นก็ไม่ได้เดินลีลาอีกเลยสินะคะ”

“ผมเคยใช้ชีวิตอยู่ที่ลอสแอนเจลิสด้วยเรื่องงานของพ่อ
แล้วที่บ้านก็บังคับให้เรียนเต้นรำนะคะ เขาบอกว่าที่ซีกโลก
ตะวันตกนะถ้าเราเต้นรำไม่ได้ก็จะถูกมองว่ายังไม่เป็นผู้ใหญ่”

“เป็นคำแนะนำที่ยอดเยี่ยมไปเลยคะ”

“พอเห็นโปสเตอร์ของที่นี่ผมก็นึกอยากเต้นรำขึ้นมาเพราะ
ห่างหายไปนาน คิดถูกแล้วที่มา”

“ได้ยินคุณพูดแบบนี้ฉันก็ดีใจค่ะ”

“คราวหน้าเราไปทานอาหารด้วยกันดีไหมครับ ผมอยาก
ขอบคุณนะ”

หญิงสาวทำตาโตคล้ายประหลาดใจที่นิตตะชวน จากนั้น
ยิ้มตอบทันที

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกค่ะ ส่วนเรื่องไปทานอาหารจะชวน
เมื่อไหร่ก็ได้ค่ะ”

“ดีจังเลย จั๊นเอาไว้เร็ว ๆ นี้นะครับ”

“คะ” เธอกะพริบตาแล้วพยักหน้า

ตอนที่นิตตะนั่งบนเก้าอี้ตรงมุมสตูดิโอและกำลังเซ็ดเหงื่อด้วยผ้าขนหนู เสียงเรียกเข้าก็ดังจากโทรศัพท์มือถือของเขา พอหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋า ก็พามาดูแล้วเห็นชื่อคนโทรบนหน้าจอเขาก็เบะปากโดยไม่รู้ตัว แวบหนึ่งเขาคิดว่าทำเหมินเสียเลยดีไหม แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจรับสายเพราะไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นเรื่องยุ่งยากทีหลัง

“ครับ นิตตะรับสาย”

“ฉันเองโมโตมิยะ แกมัวเที่ยวเล่นอยู่ที่ไหนวะ ว่าไงล่ะ” อีกฝ่ายยังเถื่อนเหมือนเดิม

“ไม่ได้เที่ยวเล่นสักหน่อย ผมกำลังเรียนรู้เกี่ยวกับสังคมต่างหาก”

นิตตะได้ยินเสียงเดาะลิ้น

“เรียนเพื่อสอบเลื่อนขั้นอีกแล้วอะ นายอยากเลื่อนขั้นมากนักรึไง”

“เป็นการเรียนที่ไม่เกี่ยวอะไรกับการสอบเลื่อนขั้นหรอกครับ ว่าแต่ผมอุตส่าห์ได้หยุดทั้งที่มีธุระอะไรครับเนี่ย”

“หยุดที่ไหนกัน ให้สแตนด์บายต่างหาก ฉะนั้นนายมีโอกาสดูเรียกตัวได้ทุกเมื่อ”

“เดี๋ยวก่อนนะครับ หน่วยของเราเพิ่งเคลียร์คดีหนึ่งเสร็จเมื่อสัปดาห์ที่แล้วเอง เจ้าหน้าที่หน่วยหน้าทำอะไรอยู่ครับ ออกไปปฏิบัติภารกิจกันหมดแล้วเหอ”